

## Petr (28): Bylo mi jasné, že zadarmo to mít nebudu

Petr se narodil v roce 1991 v Opavě jako prvorozený syn, má mladšího bratra. Jeho maminka je zaměstnaná ve škole a tatínek pracuje jako skladník. V Opavě Petr vychodil základní školu, pak se přihlásil na místní střední zemědělskou školu, ale časem přešel na zemědělskou školu v Novém Jičíně. Po maturitě vyrazil s kamarády na brigádu do Anglie sbírat maliny. Z Anglie se vydali dál do Španělska, a nakonec dorazili do Amsterdamu, kde si Petr našel práci jako kuchař. Na svých cestách si s partou dost užívali, k čemuž patřily i drogy – často si dávali extázi, kokain i pervitin. Při jednom bujarém večírku to ale Petr přehnal a pod vlivem drog vyskočil z okna. Pád sice přežil, ale bylo jasné, že nic už nebude jako dřív. Po stabilizaci jeho zdravotního stavu byl z Nizozemska převezen do nemocnice v České republice. S rodiči byl tehdy jen v minimálním kontaktu, ozýval se jim jen zřídka. Po převozu se Petrův stav výrazně zhoršil: nekomunikoval, nemohl se hýbat a své udělal i „abst'ák“. Následovala intenzivní léčba a po dvou měsících i rehabilitace. Začali jej vysazovat na vozík, který ale dokázal ovládat jenom s pomocí někoho druhého. Časem Petra přeložili do Rehabilitačního ústavu, kde dál pokračoval v rehabilitacích. Následky poranění se projevily i na mentální úrovni: Petr se nedokázal dobře vyjadřovat a trpěl vážnými poruchami paměti. Měl ale velkou vůli spolupracovat a moc dobře si uvědomoval vážnost své situace. Po ukončení rehabilitačního programu v ústavu požádal o bydlení v domově pro osoby se zdravotním postižením. Jeho žádosti vyhověli, a tak se brzy nato nastěhoval do jednolůžkového pokoje a dál pokračoval v rehabilitacích. Petr na sobě od začátku tvrdě pracoval – chtěl, aby měly

rehabilitace co nejlepší výsledek, a taky byly pokroky hned znát. Jeho vyjadřování se postupně zlepšovalo, i když před ním pořád byla ještě spousta práce, verbálně byl na úrovni školáka prvního stupně. V jeho cestě mu byla obrovskou oporou jeho rodina: skoro všechny víkendy trávil s rodiči, kteří ho i během týdne často navštěvovali. Petrův stav se výrazně a rychle zlepšoval, a vzhledem k jeho velkému odhodlání mu v rámci zařízení sociálních služeb brzy nabídli přestěhování do cvičného bytu, aby se naučil fungovat samostatně a připravil se tak na přestěhování do vlastního bydlení. Už po pár měsících bylo jasné, že Petrovi samostatnost svědčí –

vycházel i s financemi. Společně s rodiči tak začali vymýšlet plán do budoucna, aby mohl jít bydlet do vlastního bytu v blízkosti rodičů. Za několik měsíců se už Petr naučil mechanický vozík ovládat sám a částečně se postarat i o své potřeby. Co se týče vyjadřování, to se také výrazně zlepšilo a v současné době jeho projev odpovídá jeho věku. Petr se ze svých chyb dost poučil a velmi se snaží. Drogy už nechce nikdy ani vidět. Navzdory svému osudu je veselý a přátelský. Co by rád do budoucna? Chtěl by se osamostatnit a najít si přítelkyni. Sám už zvládá jezdit autobusem, dojíždí do Opavy na návštěvy ke kamarádům a s rodinou často vyrážejí na různé akce a výlety.

